

A.R. TORRE

A JÓ HAZUGSÁG

A. R. TORRE

A JÓ
HAZUGSÁG

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
A. R. Torre: *The Good Lie*
First published in 2021 by Thomas & Mercer,
an imprint of Amazon Publishing
Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Lex Copyright Office.

FORDÍTOTTA
Svoboda Róbert

SZERKESZTETTE
Böröczki Tamás

BORÍTÓTERV
Shasti O'Leary Soudant

ISBN 978-963-636-527-1

Minden jog fenntartva

Copyright © Select Publishing LLC 2021
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Svoboda Róbert 2025

Evának. Szeretlek.

1. FEJEZET

Az előkelő utca még mindig őrizte a borzalom emlékét. Az eltűnt személy miatt kirakott szórólapok még most is oda voltak tűzve a datolyapálmákra, csak a színük fakult ki az elemek hatására, a szegélyük felpöndörödött az esőtől és a szél-től. Az utca végén lévő fehér téglás kúria kör alakú felhajtóján már nem sorakoztak rendőrautók. A közvetítőkocsik és kamerák lassacskán eltűnedeztek, és más sztorik nyomába indultak. A vaskapuk, amelyek féken tartották az együttérző idegeneket, most magányosan álltak. Nehézkes csend ült a napos Los Angeles-i levegőben.

Scott Harden a pálmafák szegélyezte járdán botladozott a hatalmas kapuk felé. A fehér ház hullámozott a szeme előtt, és a látványt még jobban elhomályosította a szeme sarkát csípő izzadság. A hetek óta hordott koszos, monogramos pólóinge a hátára tapadt. Merev kötél okozta zúzódások és vágások húzódtak mindkét csuklója körül. Gyorsított a léptein, már szinte kocogott, ahogy egyre közelebb került az otthonához. A mellkasán éktelenkedő vágásból vér szivárgott, miközben bicegve megállt a kapu biztonsági panelje mellett.

Beütötte a kódot véres ujjlenyomatokat hagyva a billentyűzeten. A kapu csilingelő hangjelzést hallatott, majd züm-mögve kinyílt.

Nita Harden a fürdőszobai tükör előtt állt, és próbálta megtalálni magában az energiát és a motivációt, hogy kézbe vegye

a fogkefét. A pult, amelyet egykor elborítottak a parfümök és drága kozmetikumok, most üresen árválkodott. Nita szőke fürtjei, amelyeket mindig rendben tartott a kéthetente esedékes látogatásokkal a szalonban, most le voltak nőve, és jó egy centire kilátszott ősz hajtöve. Fekete jógaruhájában, amely lógott rajta, egyáltalán nem úgy nézett ki, mint az az elegáns társaságbeli nő, aki foggal-körömmel küzdötte fel magát Beverly Hills legfelső köreibe. Számít a rossz lehelet, amikor az embernek eltűnt a fia? Számít *bárm*i is, amikor minden egyes nap borzalmas várakozással telik, hátha valaki felfedezi a holttestét?

A „Véres Szív” gyilkos módszeres volt. Jóképű és népszerű kamaszfiúkat rabolt el, épp olyanokat, mint az ő Scottja.

Mindegyik fiút egy-két hónapig tartotta fogva, majd megfojtotta őket, és megcsonkította a testüket, végül kidobta őket, mint egy zsák szemetet. Scott előtt már hat fiú esett áldozatul. Hat meztelen holttestet találtak, a mellkasukra szív karcolva. Már majdnem hét hete, hogy Scott eltűnt. A teste bármelyik nap előkerülhet, és őt behívják a hullaházba, hogy azonosítsa a fiát.

Egyszer csak megszólalt a biztonsági rendszer jelzőhangja, ő pedig szájában a fogkeféjével felnézett, és hallgatta, ahogy a rendszer lejátssza az elülső kapu egyik egyedi hangjelzését. Amikor megépítették az otthonukat, mindannyian választottak maguknak egy egyedi kapukódot és értesítő hangjelzést. Valahányszor Nita beállt a Jaguarjával a kapuhoz, és a távirányítóját vagy a személyes kódját használta, finom csengőszó szólalt meg. A férjé a UCLA indulója volt, Scotté pedig egy egyszerű trilla... Nita fogkeféje csattanva esett a mosdókagylóba, amikor Scott személyre szabott jelzőhangja betöltötte a hatalmas fürdőszobát.

Szinte letaglózta a szívébe hasító érzés, és fájdalmas kiáltás tört elő belőle az ismerős csengetés hallatán, amely éven át olyan magától értetődő volt, és amely azonnal Scott hatalmas vigyorát juttatta eszébe. Fia mindig rugalmas léptekkel jött be, hátizsákja az egyik vállára vetve, és rögtön ennivaló után kutatott. Nita odalépett a hatalmas ablakhoz a fürdőszoba végében, és lenézett az elülső kertbe. Arra számított, hogy a fia egyik barátjának a kocsiját látja majd meg, esetleg a takarítók vagy a kertészek kisteherautóját, Scott bármelyiküknek megadhatta a kódját. De egyetlen járművet sem látott a fák lombjain keresztül, miközben homlokát a két kezével árnyékolva az üveghez szorította, és úgy kémlelte a kaput.

Egy ember haladt merev léptekkel a zúzott kagylóval felszórt felhajtón, az egyik lábára kicsit sántított, ezért hosszú csíkot húzott maga mögött. Nitának kihagyott néhány ütemet a szíve, amint meglátta az ismerős szürke pólóinget, ugyanolyat, mint a több tucat másik, amelyek most is ott lógtak Scott szekrényében. A fiú arca nem látszott innen, mert előre nézett, de a nő egyből felismerte. Megpördült, megbottlott a kád egyik rézlábában, és térdre esett. A heves érzelem és a fájdalom zokogásban tört ki belőle, de villámgyorsan talpra állt, és kiszaladt a hálósobába vezető boltíves ajtónyíláson. Az előtérbe rohanva nekiütközött az egyik szobalánynak, ahogy befordult a lépcsőhöz, és lesprintelt rajta erősen kapaszkodva a korlátba, s közben a könnyektől elmosódott a látása.

– George! – kiáltotta, fejét a férje dolgozószobája felé fordítva, ahol gyakran dolgozott otthonról. – George!

Anélkül, hogy megbizonyosodott volna róla, hogy a férfi otthon van-e, vagy hallotta-e őt, megragadta a bejárati ajtó

súlyos bronzkilincsét, és épp csak annyira nyitotta ki az ajtót, hogy kipréselhesse magát rajta.

Csupasz talpa alatt ropogott a zúzott kagylóhéj, de nem vett tudomást a fájdalomról, miközben végigrohant a felhajtón a fia nevét kiabálva.

Scott felemelte a fejét, botladozva megállt, és meggyötört arcán reszketeg mosoly jelent meg. Lassan felemelte a kezét, az anyja pedig a karjaiba vetette magát.

Bármennyire is reménytelennek tűnt, a fia hazatért.

2. FEJEZET

Meghallgattam John Abbott hangpostaüzenetét, és azon tűnődtem, ma lesz-e az a nap, amikor megöli a feleségét.

– Doktor Moore – mondta rekedtes, egyenetlen, érzelmes hangon –, hívjon vissza. A feleségem el fog hagyni érte. Tudom. Ennyi volt.

John, aki mindig öt perccel korábban érkezett az időpontjainkra, jól vasalt ruhában, kifogástalan megjelenéssel, és aki fájdalmasan rendezett nyomtatott betűkkel írta meg nekem a csekkeket, úgy beszélt, mint aki szétesőben van. Meghallgattam a hangpostaüzenet végét, aztán megnyomtam a kijelzőt, és újra lejátszottam.

Sóhajtottam egyet, és visszahívtam. Egy év személyes pszichiátriai kezelés után megállapítottam, hogy John kóros féltékenységgel szenved. Az első két hónapban a feleségére összpontosítottunk, arra, hogy állítólag odavan a kertészkért. Johnnál nem hatott a viselkedésterápia, és makacsul ellenezte az ötletet, hogy fenotiazint szedjen. Több hét ösztökélést követően megfogadta a tanácsomat, és kirúgta a kertészt, ami megoldotta a helyzetet. Csakhogy most rátalált egy újabb aggodalomforrásra: a szomszédjukra. A gyanúja alaptalannak tűnt, ami nem lenne olyan aggasztó, ha nem érezne egyre erősödő késztetést arra, hogy megölje a feleségét.

Miközben vártam, hogy felvegye, kinyitottam a hűtőt, és kivettem egy doboz tejet. Hogy John Abbott képes-e gyil-

kolni, az vitatható. Ugyanakkor a tény, hogy egy éve folyamatosan fontolgatja ezt, okot adhat némi aggodalomra.

Nem vette fel, így megszakítottam a hívást, és letettem a telefonomat a pultra. Töltöttem egy nagy pohár tejet, aztán félrehúztam a merev csipkefüggönyt, és kinéztem a mosogató feletti ablakon. A vékony pollenrétegen át megláttam a macskámat, ahogy a piros kabrió motorháztetején élesíti a karmait. Megkocogtattam az ablaküveget, hogy magamra vonjam a figyelmét.

– Hé!

Clementine nem vett rólam tudomást. Egy hosszú kortyra felhajtottam a tejet, és még erősebben kopogtattam meg az üveget. Semmi reakció.

Kiöblítettem a poharat, és beraktam a mosogatógép legfelső fiókjába, majd a telefonomat kezdtem nézegetni. Ez volt az első alkalom, hogy John Abbott a mobilomon hívott. Rick Beekonnal ellentétben, aki golfpályát sem tudott foglalni anélkül, hogy a beleegyezésemet kérte volna, John az a fajta kliens volt, aki a segélyhívást gyengeségnek, tehetetlenségnek tekintette. Vagyis az, hogy ő hangpostaüzenetet hagy egy kedd reggel, jelentőséggel bír. Lehet, hogy tényleg elintézte Brooke-ot? Vagy végképp elhatalmasodott rajta a paranoia és a féltékenység?

A feleségem el fog hagyni érte. Tudom. Ennyi volt.

Egy olyan ember számára, mint John, a veszteség a világa összeomlását jelentheti, hiszen a feleségéről alkotott torz képe állt mindennek a középpontjában. Ez a fókusz megszálloottsággá nőtte ki magát, amibe már-már mániás erőszakosság vegyült.

Megint hívtam, és az aggodalmam egyre fokozódott, mivel a telefon kicsöngött, de nem vette fel senki. Nyugtalanító

képek jelentek meg a fejemben azzal kapcsolatban, hogy mi történhetett. Ahogy a tökéletes kézírású gyógyszerész, aki ebben a hónapban két alkalommal is lemondta a találkozónkat, ott áll a felesége felett, kezében egy véres késsel.

Nem, javítottam ki magamat. John nem kést használna. Brooke esetében nem. Valami más lenne. Valami kevésbé megfogható. Inkább méreg. Ez volt a kedves fantáziája az utóbbi időben.

Megnéztem az időt a mikro kijelzőjén. Több mint két órája hívott fel. Ez van, ha kicsit tovább alszom. Az Ambien miatt, ami remek ötletnek tűnt hajnali háromkor, elszalasztottam ezt a hívást.

Még egy hívás, gondoltam. Várok egy kicsit, utána még egyszer megpróbálom elérni, de aztán haladok tovább. A megszállottság, ahogy azt gyakran mondom a klienseimnek is, sosem hat a külső szituációkra. Csak a saját belső küzdelmeinket és a belőlük következő személyes cselekvéseket és döntéseket teszi rosszabbá.

Készítettem egy szelet pirítóst, majd szép nyugodtan megettem az étkezőasztalnál ülve, s közben megnéztem egy részt a *Seinfeld*-ből a telefonomon. Miután letöröltem a konyhapultot, visszaraktam a kenyeret a zacskójába, kezem mostam a mosogatónál, és megpróbáltam újra felhívni John-t.

Ahogy az első két alkalommal, most sem vette fel.

Kilenc óra negyvenöt perckor, miközben a rendelőbe tartottam az első időpontomra, John Abbott nem jelent meg a munkaidő kezdetén a Breyer's Gyógyszerészetben.

Ez azonnali aggodalmat keltett John minden kollégájában. A férfi zsarnokian ragaszkodott a pontosságához, olyanmennyire, hogy két gyógyszerésztanonc is könnyek közepette mondott fel, miután kénytelenek voltak meghallgatni John hosszadalmas és már-már agresszív szónoklatát az időről és a megbízhatóságról. Miután fél tizenegyig, majd tizenegyig sem érkezett meg, és többszöri hívásra sem vette fel a telefonját, a három munkatárs összedugta a fejét hátul, a gyógyszeres polcok mögött, hogy mitévők legyenek. A vásárlók sora, amely sosem ért tovább, mint a felnőtt pelenka-részleg, most egészen a gyógynövényekig húzódott. Elöl egy bozontos, ősz bajuszú, cowboykalapos férfi állt, és egyre türelmetlenebbül köszörülte a torkát.

Úgy döntöttek, megkeresik John feleségét a Facebookon, és küldenek neki egy üzenetet. Ezután vártak még tizenöt percet, majd elküldték a csapat legfiatalabb és legnélkülözhetőbb tagját, hogy menjen el kocsival John otthonához.

Joel Blanker huszonegy éves gyógyszerészgyakornok volt az arkansasi Little Rockból. Szerette a *Dungeons and Dragons* szerepjátékot, a latin nőket és a csirkemellet sok ketchuppal. Miközben én Phil Ankerlyt hallgattam, ahogy egy Ted Bundy-ról szóló dokumentumfilmről értekezik, Joel leparkolt az utcán, és megírta SMS-ben a segédgyógyászerésznek, hogy John kocsija ott parkol a felhajtón egy fehér szedán mögött. Joel egyszerű utasításokat kapott: *Csöngess be. Kérdezd meg Johnt, hogy bejön-e dolgozni. Bukj le és vonulj fedezékbe, ha ordítózni kezd.*

Joel az egyszintes ház bejárati ajtajánál próbálkozott először. A hónapja nyirkos volt a Los Angeles-i hőség miatt, miközben hallgatta, ahogy a csengő visszhangzik a házban. A második csengetés után, amire semmilyen válasz nem érkezett,

hátrament a kocsibeállóhoz. Finoman kopogtatott az oldalsó ajtón, majd várt, végül kissé habozva, a kezével árnyékolva az üveget, bekukucskált.

A vér és a holttest látványára hátrahőkölt, a bőrcipője beleakadt a kocsibeálló szegélyébe. A mobiltelefonja leesett és végigcsúszott a földön, míg egy oszlop meg nem állította. Négykézláb odamászott a telefonért a tisztára söpört felületen. Figyelmén kívül hagyva a kijelzőn keletkezett, pókhálószerű repedéseket, feloldotta a készüléket, és tárcsázta a 911-et.

A második délelőtti kliensem után beugrottam az edzőterembe a 45. sugárúton. Az aggodalmam John Abbott hangpostauzenetével kapcsolatban kezdett elillanni, miközben átöltöztem az edzőruhámba, és ráálltam a futópadra. Feltekertem a sebességet, és végignéztem a tévéképernyőkön, végül kiszúrtam egyet, amin egy hírolvasó arca volt látható, a képernyő alsó sávjában pedig a nagybetűs „VÉRES SZÍV” GYILKOS szavak álltak. Kényelmes kocogótempót vettem fel, és a szememet a sajtótájékoztató feliratozásán tartottam, próbáltam kivenni, hogy miről is szól a hír. A kamera egy inget és khaki színű nadrágot viselő, jóképű kamaszt mutatott, aki az anyja mellett állt, és pironkodva vigyorgott, miközben az átkarolta a derekát.

„...hálásak vagyunk, hogy a fiunk hazatért. Kérem, tartsák tiszteletben a magánszféránkat, szeretnénk most vele lenni...”

Ráböktem a futópad „Edzés megszakítása” gombjára, és megragadtam a telefonomat. A leállítás ellenére a pulzusom felgyorsult. A legutóbbi „Véres Szív”-áldozat megszökött? A legtöbb Los Angeles-ivel együtt én is a képernyő elé szö-

gezve néztem a híreket, figyelemmel kísérve minden egyes tragikus esetet az eltűnéstől a halál beigazolódásáig. Az, hogy az egyik áldozat megszökik, és láthatólag jó fizikai állapotban, lehetetlennek tűnt. Általában ennyi idő után találták meg az áldozat bestiálisan megcsonkított, meztelen holttestét, amellyel a gyilkos úgy bánt, akár egy eldobott cigaretta-csikkel.

Ez a gyilkos egyedi volt, és alapos, és már hat áldozattal bizonyította a hozzáértését. Megdöbbenett, hogy lehetett ennyire gondatlan, hogy esélyt adjon valakinek a szökésre. Lehet, hogy csak egy utánzó gyilkosról van szó? Átverésről? Vagy egy stratégiailag és kivitelezés szempontjából gyenge pillanatról? Feloldottam a telefonomat, és rákerestem a legfrissebb cikkekre, majd felpillantottam a lenémított tévére.

„...megszökött a »Véres Szív« gyilkostól, és mérföldeken át futott, míg haza nem talált...”

Íme, az egyértelmű megerősítés. Hogy szökhett meg Scott Harden? Leléptem a gépről, sietve átvágtam a zsúfolt kardiórészlegen, és kocogva elindultam lefelé a széles lépcsőkön az edzőterem alsóbb szintjére. Amint elértem a legalsó lépcsőfokhoz, a telefonom kijelzője megváltozott, és a csengőhangom szólalt meg a fülhallgatómban. Az irodámból hívtak, betettem a másik fülest is, és felvettem.

– Tessék!

– Doktor Moore! – szólalt meg Jacob halkán.

Elképzeltem őt a recepciónkon a pultnál az orrára lecsúszott fémkeretes szemüvegével, és ahogy egy izzadságcsepp már félig le is gördült a pattanásos homloka egyik oldalán.

– Üdv, Jacob.

A lábammal benyomtam a női öltöző ajtaját, és elvettem egy bolyhos, feliratozott törölközőt a stósz tetejéről.

– Egy nyomozó van itt, beszélni akar magával. Ted Saxe. Azt mondja, sürgős.

Átfurakodtam a neonszínű ruhákba öltözött jógások közt, és megtaláltam a szekrényemet.

– Mondta, hogy miről van szó?

– Nem hajlandó elárulni, és elmenni sem.

A franca! Már majdnem hat óra telt el azóta, hogy John Abbott hangpostaüzenetet hagyott nekem, és azóta teljes volt a csend. Történt valami? Vagy a nyomozó látogatásának valamelyik másik kliensemhez van köze?

– Máris indulok vissza – mondtam a telefont a vállamon egyensúlyozva, miközben lehámoztam a futónadrágomat a csípőmről. – Ó, és Jacob!

– Igen?

– Ne hagyja, hogy bemenjen az irodámba. És ne adjon ki neki semmilyen információt. Nem érdekel, hogy mit akar tudni.

A részmunkaidős recepciósunknak, aki zongorahangolóként is dolgozott, és cápa alakú gumicukrot evett ebédre, semmit sem kellett kétszer mondani.

– Vettem, így lesz.

– Köszönöm.

Letettem a telefont, és megálltam egy pillanatra, a nadrágommal a bokámon, aki éppen erre járt, megcsodálhatta a vörös pamuttangámat. Addig görgettem, míg meg nem találtam John hangpostaüzenetét, és gyorsan töröltem a fájlt, aztán a törölt hangpostaüzenetekhez mentem, és a biztonsági mentést is töröltem.

Ösztönösen cselekedtem. A pszichiáter énem ezt annak a gyermekkori szokásomnak tulajdonítaná, hogy eltüntettem a nyomaimat, és elrejtettem mindent, ami feldühíthetné

az alkoholista anyámat. De ebben az esetben nem állt fenn a veszélye, hogy egy dühös háziasszony felpofoz. Viszont ha John Abbott tényleg ártott a feleségének, és egyáltalán erről volt szó, az sokkal rosszabb következményekkel járhat. Felülvizsgálhatják a praxisomat. Vizsgálatot indíthat az orvosi tanács. A média felfigyelhet rám és a klienseimre, akik teljes diszkréciót igényeltek.

Végő soron nem önbizalom-hiányos munkamániásokat kezeltem. Gyilkosokra specializálódtam. Elfajzott, kiszámíthatatlan gyilkosokra.

A mobilomat letettem a padra, kiléptem a futónadrágomból, és kinyitottam az öltözőszekrény ajtaját. Alig vártam már, hogy az irodába érjek, és túl legyek ezen az egészen.

Ted Saxe nyomozó magas férfi volt olcsó szürke öltönyben, a jelvénye a nyakában lógott egy szíjon. Kinyitottam az irodám ajtaját, és az íróasztalommal szemben lévő, puha, zöld karosszékre mutatva hellyel kínáltam.

– Kérem, foglaljon helyet.

Dacból vagy makacsságból inkább állva maradt. Én megkerültem az asztalt, a retikülömet bedobtam az oldalsó fiókba, majd belesüppedtem a bőr irodai székembe.

– Miben segíthetek önnek?

Saxe előrébb hajolt, és egy műanyag tasakot ejtett a tiszta fafelület kellős közepére. Felemeltem a tasakot, és szemügyre vettem a benne lévő tárgyat.

Az egyik névjegykártyám volt, a diszkrét stílusú, amin csak a nevem áll, a doktori címem és a rendelő telefonszáma. A hátulján ott volt a mobilszámom kézírással. Újra felnéztem a nyomozóra.

– Hol találták ezt?

– John Abbott pénztárcájában – válaszolta, miközben levette a kopasz feje tetejéről a napszemüvegét, és betűzte az inge kigombolt nyakába. Ezt a pasast egy szereplőváltásról szalajtották. Szikár és kemény, éjfekete bőrű, bizalmatlan fintorral az arcán. – Ismeri Mr. Abbottot? – kérdezte aztán.

A kitartó aggodalmam, hogy John Abbott valami örültséget csinált, egyszerre riadalommá alakult. Letettem a műanyag tasakot, és megköszörültem a torkomat, miközben az agyam kattogva pörgette végig a lehetőségeket.

– Igen. Ő az egyik kliensem.

Az Amerikai Pszichológiai Társaság etikai alapelveket rögzítő viselkedési kódexe szigorúan vette a kliensekkel kapcsolatos titoktartási kötelezettséget. Ám az is világos volt, hogy az megszeghető, ha úgy ítélem meg, hogy a kliensem veszélyes saját magát vagy másokra nézve.

Az, ami a John Abbott-tal folytatott korábbi terápiás üléseken kiderült – amelyeken elmondta: azzal küzd, hogy ártani akar a feleségének –, lényegében a jelenthető kategóriába esik. A ma reggeli hangpostaüzenete könnyen minősíthető olyan aggodalomra okot adó eseménynek, amely rendőri beavatkozást igényel.

Ugyanakkor ez csak egy hangpostaüzenet volt. Mégpedig egy bizonytalan férfitől, aki ugyanazt mondta, amit a korábbi személyes találkozók alkalmával is. Csak mert eljárt a gondolattal, hogy megöli Brooke-ot, még nem jelenti azt, hogy valaha is megtenné, és ha mindig hívnám a rendőrséget, valahányszor egy kliensem arra gondol, hogy megöl valakit, sok ártatlan embert juttatnék börtönbe, és jelentősen megcsappanna a klienseim névsora.

Az igazság az, hogy a gondolat, hogy ártsunk valakinek, vagy akár megöljük valakit, gyakran része a mentális kavalkádnak. Bár akad néhány erkölcsi értelemben vett szent a világon, aki soha senkinek sem akar rosszat, az emberek húsz százaléka élete valamely pontján mérlegelte már valaki megölésének az előnyeit és hátrányait.

Öt százaléukuk rendelkezik olyan erkölcsi rugalmassággal, hogy cselekedjen is.

Egytized százaléuk pedig megszállottja lesz a gondolatnak, és közülük a legjobb szándékúak pszichiátriai segítséget kérnek a fixációjuk miatt. Az én klienseim a legjobbak a legrosszabbak közül, és én véresen komoly kötelességemnek éreztem, hogy megvédjem őket, miközben a legőszintébb vallomásaikkal foglalkozom.

Végső soron a gondolat nem cselekedet. A mentális tevékenységbe nem hal bele senki. Csak akkor, ha ezek a gondolatok cselekedetekké válnak... pontosan ez jelentette a veszélyes kockázatot abban a játékban, amit a klienseimmel játszottam minden egyes nap.

Most, hogy egy nyomozó ül velem szemben... világosnak tűnt, mi történt. John Abbott játékában én vesztettem, és a kockázat nyert.

Saxe megköszöri a torkát.

– John Abbott nem jelent meg a munkahelyén ma reggel. A munkatársai aggódni kezdtek, és az egyikük elment hozzá, hogy megnézzze, jól van-e. Ekkor értesítették a rendőrséget.

Egyik kezemet a mellkasomra tettem, és dörzsölni kezdtem a blúzom puha selyemanyagát, igyekeztem csillapítani a szívverésemet. Épp meg akartam kérdezni, hogy őrizetbe vették-e Johnt, amikor a nyomozó így folytatta:

– Mindkét holttestet a konyha padlóján találták meg. A gyógyszerészalkalmazott az ablakon benézve pillantotta meg Mr. Abbottét.

Mindeddig féktelenül száguldó gondolataim hirtelen megtorpantak. *Két holttest? Mr. Abbotté?*

– Úgy tűnik, Brooke Abbott szívinfarktust kapott, miközben reggeliztek. A férjét mellette találtuk. Öngyilkosságnak fest a dolog.

A homlokomat ráncoltam erre.

– Micsoda? Biztos benne?

– A férfi halálát hasi szúrás okozta. A szög és a helyzet alapján úgy gondoljuk, ő maga tette.

Próbáltam nem felidézni Brooke Abbottot, akivel épp a múlt hónapban futottam össze véletlenül az élelmiszerboltban. Szép nő. Kedves a tekintete. Barátságos a mosolya. Kedvesen üdvözölt, fogalma sem volt a több tucat beszélgetésről, amelyeket lefolytattam a férjével arról, hogy miért rossz ötlet megölni őt.

Egyévnői terápia, és Brooke Abbott meghalt szívrohamban mindössze pár órával azután, hogy a férje felhívott. Nem hiszem el.

– Mivel kezelte Johnt?

Csettintettem egyet a nyelvemmel, és azt feleltem:

– Ez bizalmas információ, nyomozó úr.

– Ugyan már – mondta kissé gúnyosan. – A páciense elhunyt.

– Szerezzen engedélyt – mondtam. – Nézze, sajnálom, de köt az etikai kódex.

– Biztos vagyok benne, hogy elég rugalmasan kezeli azt a kódexet – horkantotta erre Saxe. – Mindannyian tudjuk,

hogy mi a szakterülete, doktor Moore – mondta, és végre leült, ami sajnálatos volt, mert most már nagyon szerettem volna, hogy elmenjen. – Haláldoki? Így nevezik, ugye?

Felsóhajtottam a megnevezés hallatán.

– Az erőszakos hajlam és a megszállottság a szakterületem, de nem csak ezt a kétfajta rendellenességet kezelem. Számos kliensem teljesen normális és kellemes ember.

Igazán könnyedén gördült le a nyelvemről a hazugság. Egy évtizede nem volt normális kliensem.

A nyomozó erre somolygott.

– Gyilkosok – mondta. – Gyilkosokat kezel. Jelenlegieket, jövődöbelieket, múltbélieket. Bocsássa meg nekem, doktornő. Csak nevén nevezem, amit látok.

– Nos, mint mondtam, nem beszélhetek Mr. Abbotttól.

– Mikor beszélt vele utoljára?

Elkezdődött a tánc. Óvatosan kellett fogalmaznom, annak tudatában, hogy valószínűleg már tudnak John telefonhívásairól.

– Az utolsó időpontunk két hete volt. Az erre a hétre szót lemondta. Aztán felhívott ma reggel. Elszalasztottam a hívását, és több órával később tudtam csak visszahívni, de nem vette fel.

Úgy tűnt, Saxe-et nem lepi meg az információ, ami azt jelenti, hogy már ismeri a híváslistát. Még jó, hogy én nem hagytam hangpostaüzenetet.

– Mit mondott, amikor felhívta?

– Csak megkért, hogy hívjam fel.

– Szeretném hallani a hangpostaüzenetet.

Erre felsóhajtottam.

– Töröltem. Sajnálom, de nem gondoltam, hogy fontos lehet.

A nyomozó bólintott, mint aki megérti, de ha szívrohamnak és öngyilkosságnak tekintette az esetet, akkor valójában nem értette meg.

– Az a szám a névjegykártyáján – azon hívta?

– A hátulján lévő számon, igen. Az a mobilszámom.

– Minden kliensének megadja a mobiltelefonszámát? – kérdezte fintorogva. – Még a veszélyeseknek is?

– Ez csak egy mobil – mondtam hátradőlve a széke-
ben. – Nem a lakcímem vagy a bejárati ajtóm belépőkódja.
Ha visszaélnék vele, megszakítom velük a közös munkát. Ha
meg kell változtatnom a számot, megváltoztatom a számot.
Nem nagy ügy.

– Olyan emberként, aki egész nap holttesteket nézeget,
meg kell mondjam, doktornő, szerintem nem veszi elég ko-
molyan a személyes biztonságát. Maga vonzó nő. Csak any-
nyi kell, hogy az egyik elmebeteg a megszállottjává váljon,
és máris komoly problémája van.

– Nagyra értékelem a tanácsát – mondtam, és magamra
erőltettem egy mosolyt. – De nem elmebetegek. Normális
emberek, nyomozó. Vannak köztük, akik depresszióval küz-
denek, mások pedig erőszakos késztetésekkel. Ha a kliensei-
met nem érdekelné mások biztonsága, akkor nem lennének
a rendelőmben.

– John Abbott is emiatt járt magához? Nem akart bán-
tani másokat?

Igyekeztem megőrizni kedélyes arckifejezésem.

– Mint mondtam, különböző okokból kezelem a klien-
seimet. Van, aki csak beszélgetni akar valakivel. Ha ennél
többet akar tudni, mutasson nekem egy hivatalos parancsot.

– Nézze, meg kellett próbálnom – mondta, és megadóan
felemelte mindkét kezét. Aztán az ablak felé pillantott, és egy

hosszúnak tűnő pillanatig a parkra nyíló kilátást tanulmányozta. – Lehet bármi okom feltételezni, hogy nem öngyilkossággal van dolgunk?

Saxe nem tudta, hogy nem a megfelelő halálesetet firtatja.

– Nem tudok ilyenről.

– Eskü alatt is ezt vallaná?

– Teljes mértékben.

Csak könyörgök, ne kérdezzenek Brooke-ról.

Erre lassan bólintott egyet.

– Mindenképp jelentkezni fogok, ha lesznek további kérdéseim, doktor Moore – mondta, és a karfán megtámaszkodva felállt a székből. – Köszönöm, hogy időt szakított rám.

Kikísértem az előtérbe, és megnyugtatóan rámosolyogtam Jacobra, aki érdeklődve figyelt minket. Aztán visszamentem az irodámba, becsuktam az ajtót, és remegve be-, majd kilélegeztem néhányszor.

Igen komoly az esély rá, hogy én tehetek erről az egészből. Egy feladatom volt, és kegyetlenül elbuktam Brooke, de John esetében is. Emiatt pedig két ember meghalt.